

Антонио Дим

ПРЕМИНАВАНЕТО

„Няма по-лесно и едновременно по-сложно от това да беседваш с мислите си – всичко зависи от това, каква е беседващата душа.“

Монтен

След отшумялото време на „ОТКРОВЕНИЕ И РАЗМИСЛИ“ емоционално съм въвличен към незнайна, необяснима честност и неподозирано, необуздено его. Няма ги смутените откровения в досегашните писания. Пред себе си и пред останалите живи около мен искам да си призная, но не знам точно какво и защо; искам да простя, но потъвам в болезнени спомени за вече простено; искам да съм простен, но не знам точно кога и какво е сторено; искам да съм все още истински, но се проявява природна слабост; искам да съм с хората, но естествена самота витае около мен; искам да приема страха, но се моля на Ангела хранител да бъде до мен, искам да споделя с близките ми всичко това, но изведнъж се хващам в тайно желание те да отминат някак си несполуките ми и остана за тях човек. Рядко чуваме за някого да казват: „И си остана Човек“, тъй като лесно откриваме и подобие то човек.

Усетил тайното си желание потъвам в срам, който обикновено прикривам. Блокиран, за кой ли пореден път, просветлява, че не съм необикновен човек, че нося предопределена душевност, че имам случайно придобит опит, от където появяват пращинки мъдрост – благоговението на съдбата.

Дали е от обгърналата ме топлина от близки и приятели на юбилея или от възхищението с очите на момче пред искрящата торта? Или просто съм поставен отново в ситуация да се вглеждам по-дълбоко в себе си без неудобство от евентуално изменящ се престиж? Дали е от небесните проблясъци на следващите изпитания през новото ми десетилетие или е от това, че вече почвам да приемам преминаването в „новото“ си тяло със „стария“ си дух? Без сантименталност, почти всичко е непознато – духът не разпознава в моменти тялото, аз а не е подготвен за новото ежедневие, околният свят не се интересува от твоите преживявания и ти отбягваш да споделяш неразположене, болка, проблеми. Тихо и бавно се променят желанията, енергията, честолюбието.

Като пишеш вярвам, че истината поражда емоция, но в края на всяка защитавана истина трябва да прибавим, че има и противоположна, непосилна за изразяване от автора. Нали принцип на човешката мисъл и поведение се явява съмнението, от което

произтича скептицизмът и някакво шокиращо безсилие на разума. И когато човек не иска да лъже, той често изпада в заблуждение, с което се опитвам тук и сега да осветля написаното, като приемам съмнението и евентуалния скептицизъм на четящите.

Знаем, че моралното прозрение, което си е субективно отношение към действителността, обикновено идва от нещастieto, а не от щастieto. Не съм изпитал толкова нещастие, че да се приема с трудната мисия на моралист, но не съм се и радвал на толкова щастие, че насладата да е погълнала времето ми и да съм неизменно уверен. Самият морал е нещо като познание – преплетени са човешкото и вярата, което не ми е било чуждо.

Безкрайно много неща надхвърлят възможностите на разума, а моралният размисъл се стреми към приетата от мен изповедална форма и тя е по-откровена, отколкото съм аз, защото няма по-трудно от описанието за самия себе си. Изкуството на себепознанието е трудно изкуство и вероятно в самия процес опознаваш своето егo, което отдавна се опитвам да наблюдавам, съхранявам и регулирам във всеки творчески акт или житейска ситуация. Всички знаем, че това ни е задължение и необходимост за обществото.

За годините моите успехи или постижения са скромни, но неудачите и загубите са измерими според изобретената българска мяра. Околният свят непрестанно спъваше всеки мой видим и невидим стремеж за Чистота, Добронамереност, Искреност, които не са приоритет в милата ми Родина за повечето хора, покварени от цивилизацията с напластена завист и егоизъм. Ние сме изпълнени с несъвършенства до безчувственост. Затова се старая да приемам без неудобство, а със самочувствие оценката за мен и за онова, което съм свършил или не-свършил през мига-десетилетия.

Старая се, но сянката на неизменното негативно мнение и на невъзможно скриваната пренебрегваща мисъл, прочетена в очите на другите, във времето на моя потиснатост светват болезнено, като следователска лампа. Отново съм принуден да извиквам вътрешния Аз, себето, смисъла за личността и неусетно лампата изчезва – в сърцето е мир. Освободената енергия на мисълта прави човека свободен и от сърце да почувства равновесието в Природата.

И се питам в споделените мои откровения и размисли има ли суета и колко? Толкова величава ли е мъдростта: „Всичко е суета“? Казано е, че самолюбието, суетата и завистта са в човешката природа. Жаждата за слава е също израз на присъща на човека суета, защото знаем, че и най-естественият и най-незначимият човек е изпитал тази жажда.

Суетата и/или самолюбието ли публикува в социалните мрежи, търсейки за човека известност чрез тенденциозно съпричастие, безгранична контактност и наложена изява? Дали хората наистина се опитват да лекуват разни комплекси с хитрост, лицемерие или прегръдка любов?

Търсените от мен емоционални вълнения, мисловните опити и неизменно желание за жизненост са рефрен за зрялата, по-точно за презрялата възраст. Да си припомним, презрялата ябълка се съхранява дълго, но крушата – не. Преминаването в особените години става период за оценка и старание. За тези хора ще споделя пример за поддържана суета, пуснат в социалните мрежи с натъкмена правдоподобност:

Това, че за общината съм на 80 години е цивилизация.

Това, че изглеждам енергичен на 60 годишен мъж е ген.

Това, че имам дух на 40 годишен е Божа работа.

Това, че имам разум на 30 годишен е приемливо.

Това, че имам буден ум на 20 годишен е заблуждаващо.

Това, че съм с емоционалност на 10 годишно момче е мъдрост.

Това, че съм на 107 години и съм нямал власт, богатство, слава си е голата истина, но открива неповторимата истина за мен.

Това, именно това е олицетворение на себелюбието като печат върху индивида. Но то няма общо с вечното – „Обичай себе си да можеш да обичаш другите“. Трябва да си признаем, че за повечето от нас всеотдайната Любов към себеподобните и единението с тях са едва изпълними. Вероятно това е заложено в човека като част от грехопадението...

Независимо от чувства, преживени години и написани съждения, Природата ме задължава да продължа да отговарям за себе си, за преобразуването на тяло и ум. Постепенно се прокрадва натежала умора, леност, пропускане на някои навици, намалено внимание, прикрита тъга. Принуден съм да се уча по-задълбочено и приемам влизането в новото мое десетилетие и то направо чрез „докторат по житейско право“ – няма изобилно време, мечти, отпускане. Но за тези по-специални години за популацията по тази земя науката няма учебници. В малкото писания са останали значимите опити на изключителни, сърцати и волеви хора, извикващи само духовно блаженство.

Мантра в обществото е „Всеки се спасява сам!“ и преодолимата сложност идва от детайлите – в група, както е разпространено при жените или сам, както е обикновено при мъжете.

Мъжът на прага на презрялата възраст е действително сам и предимно самодостатъчен – като грижа за тялото с отношение към живота. Той няма да сподели лимита за харчове, няма да се моли за

парче хляб, няма да носи завист и злоба, няма да откаже помощ на нуждаещия се, няма да занесе обидата в леглото си. Всичко отдавна е поникнало, избуяло и обрано. Останали са изгревът и залезът, вид достойнство, позагълхнала гордост, потенциална емоция, единично приятелство, усещане за разум и погалване на изстрадала душа. Цялото битие в последната четвърт от живота е обхванато от вяра, смиреност, грижа, помагане, тревога.

Няма място и не е нужно да се надвесваме над Бездната и да чуем Звънеца, за да узнаем небитието и приемем страха от смъртта. Пред облика Смърт безстрашието е мотив от Реквием, а смелостта изглежда наивно понятие. Мъдростта обезсилва Надеждата, но учи човека как да умира – честно, спокойно и незабелязано. Душевната сила на Религията може да осветли началото и края на живота ни. А блясъкът на църковния купол без истинска вяра не е Религия – „Re Ligare“ в превод е завръщане към себе си. Само приемането на Бог в себе си те води към осъзнаване на своята тленност и вечност – изначалният Промисъл на Твореца като кръговрат в Природата.

Защо да не се опитваме да приемем нашата смърт като тържествен мотив на Реквием за вечната душа? Така ще можем с наше съгласие и вълнение да усетим величието на духа в човека, да открием радостта в чудото ден.

Когато се е появила думата Религия като апогей на духовност и хуманност, човечеството все още не е измислило понятието Идеология, заменила в последните векове думата Религия. Смисльът на двете думи взаимно се е преплитал за определени общества.

Искрено – Вярата е Божи дар. Вярата е психиката на човека. Вярата в Бог е от хилядолетия, защото Той съществува не във времето, а в неизменната и неподвижна вечност. Бог в себе си е пълна завършеност, защото за човека, и велик, и окаян, Бог му е скрит. Разнообразието от вярващи, невярващи или безверници е нормално за милиардите хора на планетата Земя. Бог е еднакъв към всички, сътворени от Него. Всеки носи кръста си. Нали се раждаме различни и както живеем, така и умираме. Обикновено смъртта на всеки съответства на живота му. Нищо ново!

Открито съм изявявал вярата си в Господ Бог, но не съм си помислял да я разпространявам. Не съм позволявал обсъждане на моето Верую. Когато не си Избран или докоснат от Духа, живей в мир с околните. Има Висши Сили на Светлината – те са възприемали различните аури на телата ни и винаги са помагали за хармонията между хората. Да помислим честно – ако не е Твореца-Вседържител, до сега жив организъм нямаше да остане по нашата планета отново и отново. Пак нищо ново!

Колкото и да бягам от предишните размисли, те са вплетени в моето Верую. Безспорно, в началото се срамувах от слабостта на човека, от несъвършенството и бе повод за намиране на смелост да бъда откровен, да споделям непринудено, без творческия замисъл. Разкривах себе си и получавах свобода на мисълта, на душата, на тялото. Сега се надявам да продължа по подобен начин, за да намеря утеха и помощ в моменти на усамотение, прокрадващо безсмислие и необяснима носталгия. При такива познати настроения ме крепи чувството, че утре ще бъде различно, ще подишам пак, ще се радвам на слънцето, въздуха и водата, ще мисля, ще се грижа за тялото и ума, ще преживявам автори и музика, ще помогна или ще направя добро някому, ще очаквам обич, ще благодаря на Бога за подарените ми дни.

Всеки човек е изключителен и по свой начин е предвидим в движението му по спиралата на видимия свят. Непредвидими са били само великите посветени на тази земя.

11.02.2020